

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 119.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939715888/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

ny Bekjendtskaber, som Helene skizzerede med en Genremalers Færdighed, begyndte han selv at blive livlig og meddelsom. Da Minona efter en temmelig lang Fraværelse kom ind igjen, opklaredes hendes Ansigt af et lykkeligt Smil ved at see den gode Forstaaelse der herskede imellem dem, men det alvorlige, gjennemtrængende Blik, Viggo fæstede paa hende, berøvede hende strax Fatningen. Hun faldt i Tanker der var af en saa alvorlig Natur at Forvirringen tabte sig i hendes Sind, fordi Følelsen blev sat i Bevægelse.

Helene, der læste denne Bevægelse i sin Yndlings Ansigt, tænkte: »Nu maa *hun* tale!» og lod i denne Hensigt de Unge blive alene. Viggos mørke Stemning havde imidlertid faaet Overhaand! han var overvundet i eet Punct – og havde stiltiende erkjendt sin Uret – saameget mindre kunde han oversee de mange Puncter, hvori de Andre havde Uret. Men fremfor alt tænkte han paa Brevet, idet han forjæves i dette barnlige og uskyldige Ansigt søgte Spor af den hovmodige Selvtillid i de skrevne Ord. Det var ogsaa Brevet, der laaet Minona paa Hjerte, da hun saae op til sin Broder, og sagde: »Er du vred paa mig Viggo?» – Han svarede i en Tone der ikke var fri for Bitterhed: »Hvis jeg anmassede mig Ret til at blive vred over den bestemte Maade hvorpaa du har afvist mig, havde du ikke saa stor Uret i din Opfattelse af min Bevæggrund til at opsøge dig! Jeg er ikke kommet for at tage en Eiendom i Besiddelse eller for at gjøre en Rettighed gjældende – men for at opfylde min Pligt. Naar Slægtskabet ikke er forenet med Kjærlighed giver det ingen Rettigheder, men det paalægger ligefaldt Forpligtelser.«

»Har jeg Uret mod *dig*? – Kan man kalde det urigtigt at tage Feil af et Menneskes Character og Følelser, som man slet ikke kjender. Som Barn hadede du dem, jeg elskede – og skjændt du var min Broder betragtede jeg dig som en Fjende. Du indgjød mig paa een-gang Frygt og Uvillie, fordi jeg vidste at du tænkte ondt om Hele-ne, og tidt krænkede hende. Jeg blev glad da du forlod os – det undrede mig ikke, at du forlod din ædle, høihjertede Fader for at følge *den* Kvinde, der havde været lav nok til at modtage det største Of-fer en Mand kan bringe – og som til Tak havde gjort hans eget Hjerte til et Helvede for ham – jeg havde jo altid seet dig paa hendes Partiel! Jeg dømt dine Følelser efter mine egne – jeg, der var opvoxet i Glæde og Kjærlighed! Det var Uret, men hvad Begreb

har et lille Barn, som jeg dengang var, om Forhold og Følelser, der er hendes egne saa modsatte. Jeg kjendte Kjærligheden i dens Gjerninger! jeg følte selv at jeg kunde gaae i Døden for Fader og Helene. Men jeg kunde ikke tænke mig nogen aaden Bevæggrund til Menneskers Handlinger end Kjærlighed eller Had. Saaledes forklarede jeg mig dit Forhold til Moder og Fader – og foragtede dig, fordi du kunde elske *hende*. I forekom mig som to Væsener af samme Natur, og jeg har siden den Tid altid tænkt paa dig med samme Følelse, hvormed jeg tænker paa *hende*.*

«Og hvad tænker du nu?» spurgte Viggo, der forundret havde hørt paa den unge Piges alvorlige og indtrængende Forsvar. Nu kjendte han Brevskriverinden igjen; men hvor forskjellig var ikke hendes Tale, hvis eiendommelige Energie udsprang af en dyb Lidenskabelighed, som *hende* selv ubevidst satte det unge Hjerte i Flamme, fra de skrevne Ord, som kun kunde forstaaes af den, der eengang havde hørt *hende* tale.

«Jeg tænker,» svarede hun langsomt, som om hun hentede hvert Ord i sin Sjæls Dyb, «at du sluttede dig til *hende* fordi du troede hun leed Uret, at du fulgte *hende* af Medlidenhed – men jeg troer *ikke* at du sympathiserede med *hende*.* «Og hvad har saa hurtigt forandret din Mening?» spurgte Viggo, slaaet af Sandheden i denne Bemærkning. Taarerne traadte Minona i Øinene idet hun saae op til ham, og svarede i en bevæget Tone: «Du ligner En, som sympathiserede med alt hvad der er stort og skjønt i Livet! du ligner Fader.»

Viggo hørte *hende* med en forunderlig Bevægelse; han var imod sin Villie rørt over den Følelse, hvormed hun talte, skjøndt han frygtede den Yderlighed hvortil den kunde drive et saa lidenskabeligt Væsen; og han var forvirret over den totale Mangel paa Begreb om Ret og Uret, som sporedes i hendes Anskuelse, skjøndt dette Kjærlighedsafguderie gjorde Indtryk paa hans Phantasie som en Aabenbarelse fra Aandeverdenen.

Endelig svarede han: «Det var ikke godt om Menneskene kun havde de to Bevæggrunde til deres Handlinger: Kjærlighed og Had. Der vilde skee mere ondt end godt i Verden paa den Maade, selv af den Aarsag, der skulde gjælde for den gode. Du glemmer den tredie Bevæggrund, som skal regjere alle de andre: Pligten. Og